

Amoreta je stvorena za vas, osmišljena
da vas zabavi i opusti, da vam vrati
osmeh na lice i okrepi dušu.

Ona vam donosi tople, ljubavne priče i servira
ih isključivo da biste u njima uživali.

Amoreta je vaš odmor, razonoda i predah.

Ona postoji da bi vaše srce bilo
ispunjeno kada zatvorite knjigu.

Amoreta i vi, na krilima ljubavi.

Poletimo zajedno u svet ovog romana.

www.amoreta.rs

AMORETA

Edicija: Voleti večno

Kerolajn Džonson
TRAGOVIMA SRCA
Darsi Landin
SUSRET SA SUDBINOM
Džin Adams
SNOVI NAŠE MLADOSTI
Merilin Baron
BOTIČELIJEVA VENERA

Edicija: Ljubav i vino

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA PRELEPE ŠARDONE
UKUS POLJUPCA NESTAŠNE MERLO
UKUS POLJUPCA ZANOSNE SOVINJON
UKUS POLJUPCA EGZOTIČNE SAKE

Edicija: Misterija ljubavi

Ajla Grej
LUKA SPASA
T. D. Džouns
TRAŽI SE PRAVI MUŠKARAC
Gejl Mekmilan
FANTOM SA DALEKOG OSTRVA
Ketrin Mekdermot
SKRIVENA

Edicija: Bebe donose sreću

Misti Sajmon
BUKET ZA MOJU VOLJENU
Džudi Rodžers
NJEN NAJBOLJI DRUG

Edicija: Balovi i krinoline

Džulija Keli
STRAST I PREDRASUDE
STRAST I OSEĆAJNOST

Podigla je pogled i videla kako je lord Asten posmatra. Osećala se dobro od samog njegovog pogleda. Meri čvršće stegnu tanjirić sa kolačićem, posegnuvši za razumom i razboritošću kao što se utopljenica drži komada olupine. Ništa dobro ne može da proizađe iz njenog nadanja da će grof preskočiti kolica sa priborom za čaj, podići je u naručje i ljubiti je do ludila. Zamišljala je kako je njegovo telo pritiska i kako je njegove vrele usne ljube, osetila njegove dlanove na svom temenu dok se ukosnice, koje krote njenu divlju kosu, rasipaju po podu...

...imala je sjajnu reputaciju, kao da je decenije provela na mestu guvernante, ali ona jedva da je imala više od trideset godina. Imala je visoke jagodice i tamnosmeđe bademaste oči uokvirene gustim crnim trepavicama. Njene usne boje trešnje mamile su ga da ih okusi, ali ono što mu je najviše privlačilo pažnju bila je njena kestenjasta kosa. Kovitlala se od čela ka potiljku u uglađenim uvojcima, koji su ga podsećali na svilenu užad. Želeo je da vidi kako se ta crvenkastosmeđa zavesa rasipa niz njena leđa i blista na suncu. Gotovo je seo na sopstvene ruke kako bi se odupreo snažnom porivu da joj priđe i iščupa jednu, drugu i treću ukosnicu, sve dok ne naiđe na onu koja joj drži čitavu kosu na okupu.

Strast i osećajnost

Džulija Keli

Posvećeno

Lauri,

koja se od srca smejala i pomogla mi da napravim plan.

Prvo poglavlje

London, 1857.

Meri Vudvard je mirno čekala razrešenje svoje sudbine usred veličanstvenog salona kuće na Belgravijskom skveru broj dvanaest. Bio je to, verovatno, jedan od brojnih salona u ovoj kući. Nije bila nervozna, mada nipošto ne bi priznala ni da jeste. Lord Asten je izgleda zaboravio da ju je ostavio da čeka, pa je pomislila kako je ozbiljno pogrešila što je na neviđeno prihvatila službu kao guvernanta njegove ćerke.

Samo mesec dana ranije ispratila je ledi Karolajn, ćerku vikonta i vikontkinje Ejling, pred oltar Crkve Sent Pol Najtsbridž. Pogledom je pratila kako njena štićenica odlazi iz njenog života. Porođici je rekla da namerava da napusti službu čim se veridba obznani i na vreme spreči neprijatan

razgovor u kom bi joj Ejlingovi objavili da budućoj mladi, leđi Karolajn, više neće trebati usluge guvernante. Meri je potom spakovala torbe i bez mnogo premlšljanja otišla u dom koji je njena draga prijateljica Elizabet delila sa svojim suprugom, doktorom Edvardom Felousom. Već je bila u potrazi za novim poslom.

Uputila je svojim bivšim štíćenicama nekoliko pažljivo sročeniĸ pisama i to je bilo dovoljno da do londonske elite stigne glas da je ponovo slobodna. Prvobitna navala odgovora nije joj bila zanimljiva. A zatim je, desetak dana kasnije, sa jutarnjom poštom stiglo pismo ispisano snažnim, odsečnim muškim rukopisom. Lord Asten je Źeleo da ona vaspitava njegovu ćerku, leđi Elenoru, sedamnaestogodišnjakinju koja tek što je predstavljena kraljici.

„Poznat mi je, verovatno kao i svim roditeljima u Londonu, vaš ugled u vaspitavanju mladiĸ dama koje se malo teŹe uklapaju u društvo“, pisao je lord Asten. „Tokom protekle godine moja ćerka je postala prilično povučena, te se nadam da će pod vašim nadzorom povratiti prirodnu Źivahnost dok prolazi kroz svoju prvu sezonu u potrazi za odgovarajućim partnerom. Elenora već nekoliko meseci nije svoja, i ja sam zabrinut za njenu sreću.“

Grofovo pismo ju je nateralo da se načas zamisli. Bilo je ljubazno, ali je kroz njega provejavalo

ogorčenje jednog oca, što je bilo u suprotnosti sa onim što je o njemu čitala u novinama. Lord Asten je bio čuven po političkoj srčanosti u Gornjem domu. Svako ko je proučio Priručnik dvorskih običaja bio je svestan njegove reputacije nepokolebljivog i moralnog čoveka, što je redak spoj među plemstvom. On nije bio od one vrste ljudi koja bi tražila pomoć, jer pre svega nije ni imao problema.

Zainteresovana i više nego što bi možda bilo razborito, Meri je istog dana uzvratila pismom u kom je prihvatila službu.

A sada, petnaest minuta kasnije od zakazanog susreta, još uvek je čekala da se grof i njegova ćerka pojave. To nije slutilo na dobro u pogledu Merine budućnosti u ovoj kući.

Kako se nikada nije prepuštala dosadi, počela je da se šeta po sobi i posmatra diskretne naznake bogatstva kakvo je, za proteklih četrnaest godina, gledala u svakoj od sedam kuća u kojima je radila kao guvernanta. Ali ova je kuća bila drugačija. Ovde kineska vaza, tamo španski ormar u duborezu; soba u kojoj se zatekla bila je prepuna najrazličitijih predmeta. Bio je to dom sazdan za udobnost pre nego za pokazivanje elegancije.

Prošla je pored velikog klavira, koji je stajao otvoren i spreman između dva francuska prozora. Prstima je prešla preko belih dirki i dotakla do-re-mi. Ali pre nego što je odsvirala akord, za oko

joj je zapao veliki portret crnokose mlade žene. Ogrlica sa smaragdima obrubljenim dijamantima krasila je vrat lepe žene. Mora da su to, razmišljala je, čuveni smaragdi Astenovih, a ovo je sigurno grofova pokojna žena.

Prišla je bliže, kako bi pažljivije osmotrila portret, kada se iza zatvorenih vrata salona začuo povik mlade devojke.

„*Ne želim* još jednu guvernantu!“

„O ne“, promrmljala je Meri.

„Gospođica Vudvard jedna je od najboljih guvernanti u Londonu. Dolazi sa odličnim preporukama“, oglasio se muškarac, verovatno lord Asten, prigušenim baritonom.

Bilo joj je drago što joj je grof pružio podršku, ali povici u hodniku nisu joj sasvim ulivali poverenje.

„Samo želim da me ostavite na miru“, rekla je devojka. U tom trenutku začuo se i reski lavež psa.

„Zašto me ne ostaviš na miru?“

„Ledi Loflin kaže...“

„Zašto joj uvek držiš stranu, oče?“, povikala je devojka.

Meri je prišla vratima, skoro da je mogla osloniti uvo na njih. Prisluskivanje bi bilo mnogo uspešnije uz čašu.

„Elenora“, rekao je njen otac upozoravajućim glasom.

„Zašto nismo sami ti i ja?“, upitala je devojka tako tiho da je Meri jedva razabrala njen glas od

psećeg cviljenja. „Zašto je leđi Loflin *stalno* negde u blizini?“

„Dosta s tim“, rekao je lord Asten. „Ući ćemo zajedno da se upoznamo sa gospođicom Vudvard, a onda ćeš se spremi za operu večeras. Treba da budemo kod leđi Loflin u pola sedam, a očekujem da se prema njoj i njenim ćerkama odnosiš s poštovanjem.“

„Oče...“

„Dosta, Elenora.“

Razgovor je okončan, ali potmuli topot stopala, koji nije mogao da uguši ni meki tepih, i zveckanje pseće ogrlice, govorili su da je leđi Elenora dala završnu reč tako što je otrčala nekud. Ovlaš se osmehnula. Devojka joj se dopala.

Što je tiše mogla, Meri je požurila do sofe u tonovima zlatne i krem boje. Nameštala je haljinu kada se ručka na vratima okrenula. Podigla je pogled i srce joj se jurnulo pravo u grlo.

Čovek koji je stajao u dovratku nije bio samo privlačan, bio je razarajuće zgodan.

Lord Asten je, bez svake sumnje, mogao da obori ženu na kolena samo jednim pogledom. Imao je četvrtastu vilicu, oštre jagodične kosti i prodorne zelene oči, koje su ukazivale na bistrinu uma. Nos mu se blago krivio udesno, ne od kakvog loma već od čudi prirode, ali taj neobični mali nedostatak samo je činio njegovo ozbiljno, a opet iskreno, lice još privlačnijim.

Pa opet, to nije bila najzanimljivija crta njegovog lica, Meri je morala da primeti. Privlačile su je njegove široke usne, čak i kada bi ih stisnuo u crtu. Poželela je da palcem pređe preko njegove donje usne i provuče ga između usana kako bi joj ostao trag njegovog ukusa na prstu. Poželela je da ga snažno poljubi, da njegov jezik klizne preko njenog.

Da se nisi usudila, strogo je opomenula samu sebe. Bilo je zabranjeno poželeti svog poslodavca. Uvek i svuda.

Ona je guvernanta, i to ne sme da zaboravi. Ne baš sluškinja, ali ni dama, Meri se izdržavala vaspitavajući druge devojke. Iz prve ruke je videla kako jedan pogrešan korak neumorno prati ugled žene, poput lepljivog blata na čizmi. Neće dovesti pod sumnju svoj ugled, bez obzira na to koliko želela da zna kakav je osećaj kada bi gruba brada lorda Astena dotakla njen obraz, ručni zglob, butinu...

„Gospođice Vudvard“, oglasio se lord Asten, ljubazno prekinuvši njene misli. „Hvala vam što ste došli.“

Načinila je naklon, kako bi mu iskazala poštovanje, ali ne toliko dubok kako bi mu stavila do znanja da je nije impresionirao. Možda je đavolski zgodan, i još plemićkog porekla, ali ipak je dozvolio da ga čeka.

„Zadovoljstvo je moje, lorde Astene. Premda se bojim da sam došla u nemio čas“, uzvratila je.

Pokazao joj je očima na vrata. „Pretpostavljam da ste sve čuli.“

„Sve“, odgovorila je i klimnula glavom dok se vraćala na svoje mesto. „Bila sam ovde dovoljno dugo.“

Grof je trepnuo, donekle zatečen zamerkom koju mu je uputila. „Iskreno se izvinjavam zbog toga što ste morali da čekate, gospođice Vudvard. Zamolio sam Vordinga da nam pripravi čaj, pošto je moj sastanak sa sekretarom potrajao duže nego što je očekivano.“

„Cenim vašu pažnju, gospodine“, rekla je, svesna da je njen nežni a ipak jasni prekor bio delotvoran. „Čini mi se da ledi Elenora nije oduševljena mojim dolaskom?“

Lord Asten se sručio na stolicu, koja je, pod krupnim muškarcem, izgledala kao komad nameštaja za lutke. „Moja ćerka i ja se nikada pre nismo svađali, a sada mi se čini da mi se jedino tad i obraća.“

„Iz vašeg pisma nazirem da je ledi Elenora postala neposlušna.“

Rukom je protrljao lice, zaparavši dlanom po brkovima kojima je bilo potrebno brijanje. „Ne toliko neposlušna koliko nesrećna i povučena. Ponekad blesne njena bezbrižna priroda, ali uglavnom je povučena, kao i nakon majčine smrti, kada je imala tri godine. Gotovo čitavu godinu nije progovorila. Zbližili smo se kada je napokon počela da se vraća među ljude. A sada ponovo ne mogu da doprem do nje.“

Vrata salona su se otvorila i Meri s odobravanjem pogleda sluškinju koja je gurala kolica sa priborom za čaj i poslužanjem. Njeni prethodni poslodavci nisu imali dovoljno visoko mišljenje o guvernanta-ma da bi izneli čaj prilikom prvog susreta. Nije bilo kraja izveštačenosti i omalovažavanju koje su neki ljudi iskazivali prema ženama plemenita roda koje su morale da postanu guvernante. Uprkos zlosrećnom prvom susretu, smatrala je dobrim znakom to što se lord Asten postarao da obezbedi izvesne blagodeti kakve bi priuštio i nekoj otmenoј dami. A i čajni kolačići su izgledali odlično.

Lord Asten je, međutim, sumnjičavo pogledao pribor za čaj. „Zamolio bih Elenoru da nam sipa, ali...“

Meri podiže obrvu. Pretpostavila je da se ne dešava često da se naočiti grof oseća zatečeno, ali da posluži čaj svakako nije umeo.

„Predivno posuđe. Smem li da vas zamolim da nam ja sipam čaj?“, pitala je ona.

Čovek se vratio u naslon, sa izrazom olakšanja. „Molim vas.“

Dok je držala cediljku i čajnik, uzgred je primećila: „Poznato mi je da nekad velike promene mogu uznemiriti mlade dame i na površinu izneti osobine koje ranije nisu bile vidne. Kada je sve ovo počelo?“

Grof je povukao lanac svog džepnog sata dok se zavaljivao u stolicu. Zamislio se. „Pre osam meseci, ali se pogoršalo u poslednja tri.“

„Mleko?“, pitala je, zadržavši ruku iznad nežne drške porcelanskog bokala.

„Moliću. Bez šećera.“

Sipala je mleko i pružila mu šoljicu po čijem je rubu bio islikan venac zvončića. Prsti su im se okrnuli i ona se trgnu od iznenadnog naleta zebnje. Naglo je povukla ruku i iznenađeno uzdahnula. Lord Asten je samo zurio u svoju šoljicu, zanet mislima. Ništa se nije dogodilo. Bila je silno uzbuđena zbog nove službe, iako je atmosfera u kući bila ovako konfuzna.

„Šta se promenilo u tom periodu?“, pitala je.

„Ništa.“

Skupila je usne dok je sebi sipala čaj. Ako veruje da je to istina, onda se ozbiljno zavarava. Nežno vaspitane ćerke nisu tek tako izazivale svađu kada im je neko u gostima. Nešto je izazvalo ovakvu promenu.

„Možda se radi o nečem naizgled nebitnom“, zaključila je, pomalo navaljujući.

Srknuo je čaj, a zatim spustio šoljicu na sto do sebe. „Osim predstavljanja na dvoru prošlog meseca, jedino što mi pada na pamet jeste to da nam u goste ponovo dolazi jedna od prijateljica moje pokojne žene, koja se vratila iz Evrope.“

Mora da je to ledi Loflin koju je ledi Elenora pomenula u hodniku.

„Kada se ledi Loflin vratila, činilo se prirodnim da obnovimo poznanstvo“, rekao je. „Ona

je udovica, tako da zna ponešto o gubitku, a ima i dve ćerke koje su već prošle predstavljanje sa svojom tetkom. Elenora ima svoje prijateljice, ali i njima je ovo prva sezona. Ponadao sam se da će joj gospođice Loflin dati dobre savete.“

Meri se ugrizla za usnu. Razmišljala je da li bi bilo u redu da postavi jedno veoma lično, a možda i krajnje osetljivo pitanje. Napokon je procenila da posle njegovog kašnjenja i neprijatne scene malo šta još može da pođe naopako pri ovom prvom susretu, te ga je zapitala: „Kada je postalo jasno da ledi Loflin želi da postane vaša grofica?“

Čovek se zagrcnu čajem. „*Kako*, moliću lepo?“

Verovatno bi bilo bolje da je držala jezik za zubima, ali ona nikad nije propuštala priliku da čačne mečku.

„Izvinite što sam tako direktna, lorde Astene, ali kako je vaša ćerka već čitav mesec debitantkinja, nemamo vremena za ljubazna ćaskanja. Pošto je ledi Elenora promenila ponašanje u vreme kada je ledi Loflin počela da dolazi u posetu, a ako je suditi po vašoj svađi, vaša ćerka ne voli da bude u njenom društvu, mogu samo da zaključim da je doživljava kao pretnju.“

„Pretnju?“

„Spram vaše naklonosti, da. Zato sam pretpostavila da ledi Loflin vidi sebe kao vašu groficu. To je najlogičnije objašnjenje.“

Grof kao da nije znao da li da je prodrma da se urazumi ili da je odmah izbaci iz kuće. Kradomice je prekrstila ruke i zavukla prst u rukav gde se, presavijena u mali kvadrat, nalazila njena amajlija – maramica koju je izvezla njena nekadašnja guvernanta, gospođica Kuper. Bila je to jedna od njih tuce, a bile su to najdragocenije stvari koje je posedovala. Luckasto je što tridesetdvo godišnja žena još uvek ima potrebu za amajlijom, ali samo saznanje da je ona tu pružala joj je utehu.

Grof je najzad počeo da se smeje. „Znate li da bi pojedini članovi premijerovog kabineta mogli da se nauče neustrašivosti od vas?“

„Nikada ne bih rekla da sam neustrašiva. Kolačić?“

Odmahnuo je glavom, pa se ona sama poslužila.

„Ne budite skromni, gospođice Vudvard. Hrabrost je hvale vredna vrлина.“

Podigla je pogled i videla kako je lord Asten posmatra. Osećala se dobro od samog njegovog pogleda. Meri čvršće stegnu tanjirić sa kolačićem, posegnuvši za razumom i razboritošću kao što se utopljenica drži komada olupine. Ništa dobro ne može da proizađe iz njenog nadanja da će grof preskočiti kolica sa priborom za čaj, podići je u naručje i ljubiti je do ludila. Zamišljala je kako je njegovo telo pritiska i kako je njegove vrele usne ljube, osetila njegove dlanove na svom temenu dok

se ukosnice, koje krote njenu divlju kosu, rasipaju po podu...

Šta to radiš?

Hitro je zalupila poklopac Pandorine kutije koja je krila njenu neukrotivu želju. Ovo je čista ludost.

„Nemam nameru da se oženim leđi Loflin“, rekao je grof. „Imam rođaka koji jedva čeka da nasledi moju titulu i zemlju koja uz nju ide. Moje omiljeno imanje, Rouz Holou, nije deo mog nasledstva, kao ni veći deo mog bogatstva. Planiram da sve to preprišem Elenori, što je čini naslednicom velikog bogatstva. Prirodno da se osećam zaštitnički prema njoj. Želim da budem siguran da se udala za dobrog čoveka, a lovce na bogatstvo mogu da oteram na jednu njenu reč. Kako da znam da li zaista želi da ohrabri nekog mladića da joj se udvara, ako jedva razgovara i sa njim i sa mnom?“

Bio je to najrazboritiji, najrazumniji, najbrižniji pristup koji je ikad čula da neko gaji prema udaji svoje ćerke. Leđi Elenora, kao i svaka mlada dama koju je do sada vaspitavala, zaslužila je svu sreću koju je mogla da zagrabi u životu. Ako pri tom može i da bira muža, tim bolje.

„Učiniću sve da pomognem leđi Elenori tamo gde treba“, rekla je, „ako ponuda za službu još uvek važi.“

On odmahnu glavom. „Sve nade polažem u vas, gospođice Vudvard. Nemam rezervni plan u vezi sa Elenorinim uspešnim debitovanjem.“

„Veoma velikodušno od vas.“

„Velikodušnost nema veze sa tim. Očajnički želim da moja ćerka bude srećna.“

„Onda ću učiniti sve da zaslužim vaše poverenje.“

„Učinite to, gospođice Vudvard.“ Nakrivio je glavu. „Zašto imam osećaj da će se sve promeniti sada kada ste ušli u naše živote?“

Blaga grubost u njegovom glasu prostrelila ju je žudnjom i učinila da joj međunožje ovlaži. Bože, tako želi ovog čoveka.

To se neće dogoditi. Ona neće dozvoliti da se to dogodi. Ulog je prosto bio previsok.

Pomoći će leđi Elenori, kao što je pomogla i svim prethodnim devojkama, a onda će spakovati torbe i odseliti se, kao i svaki put.

„Ne bih znala“, odgovorila je i samo blago pognula glavu u znak poštovanja. „Samo se nadam da ćemo se Elenora i ja dobro slagati. A sada bismo mogli da porazgovaramo o uslovima mog službovanja.“

* * *

Asten je sedeo preko puta visoke, naočite gospođice Vudvard, pomalo zaprepašćen. Nije znao šta da očekuje kada se obratio ženi koju su neke dame šapatom i uz divljenje zvale „Dobrom Vilom Belgravije“, ali ona nije bila samo to.

Njegova ćerka je do sada imala dve guvernante. One su bile čestite, tihe žene koje bi Elenoru ispratila do njegove radne sobe na dodatne popodneve časove. Jedna je iznela nekoliko zamerki zbog njegovog insistiranja da ćerku podučava grčkom, latinskom i biologiji, ali je prethodna guvernanta, izvesna gospođica Ferhart, prihvatila njegov neobični pogled na obrazovanje jedne dame uz tihu pokornost.

Gospođica Vudvard mu se nije činila nimalo stidljivom niti pasivnom.

Imala je sjajnu reputaciju, kao da je decenije provela na mestu guvernante, ali ona jedva da je imala više od trideset godina. Imala je visoke jagodice i tamnosmeđe bademaste oči uokvirene gustim crnim trepavicama. Njene usne boje trešnje mamile su ga da ih okusi, ali ono što mu je najviše privlačilo pažnju bila je njena kestenjasta kosa. Kovitlala se od čela ka potiljku u ugladenim uvojcima, koji su ga podsećali na svilenu užad. Želeo je da vidi kako se ta crvenkastosmeđa zavesa rasipa niz njena leđa i blista na suncu. Gotovo je seo na sopstvene ruke kako bi se odupreo snažnom porivu da joj priđe i iščupa jednu, drugu i treću ukosnicu, sve dok ne naiđe na onu koja joj drži čitavu kosu na okupu.

Ali to nije smeo da uradi. Asten je znao da postoje ljudi u Londonu koji koriste svoj visoki

društveni položaj kako bi iskoristili priliku poput ove. Još od rane mladosti je gledao kako između njegovog oca i majke raste glečer nakon što bi sobarice, jedna za drugom, otpuštane bez pisma preporuke. Dok se kutija s nakitom njegove majke punila, tako je narastalo i neslaganje sa njenim mužem. A onda, upravo pre nego što su ga poslali u Iton, zatekao je majku uplakanu u njenoj sobi. U svojoj dečjoj naivnosti bio je sav potresen. Bila je to snažna i uzdržana žena, da nikada nije ni pomislio da bi neverstvo njegovog oca mogla da je povredi. Ali ona je samo postala veoma vešta u skrivanju svog ogorčenja.

Kada je Asten postao četvrti grof od Astena, samo nekoliko meseci posle smrti njegove nesrećne majke, zakleo se da nikada neće taknuti nijednu ženu zaposlenu kod njega. To je značilo da gospođica Vudvard bezuslovno, neupitno *nije* za njega.

Dok se koncentrisao na temu razgovora, trudio se da nikako ne smetne s uma ovu odluku. „Zamolio sam Vordinga da vam pripremi sobu. Možda biste želeli da pogledate učionicu pre nego što uzmete svoje stvari?“

„Vrlo rado“, rekla je gospođica Vudvard.

„Pođite za mnom.“

Nije se ni pomerila kada je ustao. „Vi ćete mi je pokazati?“

Obradovao se, više nego što bi želeo, zbog toga što ju je iznenadio. „Sposoban sam koliko i

Vording, mada, ukoliko biste želeli da on to učini, svakako to mogu da udesim.“

Ovog puta je ustala, ispravila nabore na svojoj skromnoj plavoj haljini. „Nije bitno.“

„Videćete da smo u ovoj kući prilično neformalni kada smo sami ja i moja ćerka“, rekao je dok ju je izvodio u hodnik. „Dosta vremena provodim u Vestminsteru kada Parlament zaseda. Za mene je to dovoljno ceremonije.“

Verovatno bi trebalo da pomene kako je u kući uglavnom odeven samo u košulju i prsluk, ali nije bilo razloga da gospođicu Vudvard iznenađuje pre vremena.

Ćutke ga je sledila dok su se stepenicama penjali na treći sprat. Uveo ju je u učionicu. Kada se Elenora rodila, naredio je da je preurede, i sada je ova soba bila svetla i vesela, sasvim suprotna od mračne, turobne dečje sobe u kojoj je on rastao.

„Veoma prijatno mesto“, rekla je, oduševljena urednim nizom knjiga poslaganih na police.

„To su knjige koje je gospođica Ferhart smatrala prikladnim za Elenorino obrazovanje. Naravno, moja biblioteka je na raspolaganju i vama i mojoj ćerki, ako vam ovde bude nešto nedostajalo.“

Gospođica Vudvard je ispružila ruku i prstima prešla po riknama knjiga Bevika i Raskina. „Da li ledi Elenora voli da čita?“

„Uživa u dobroj knjizi, ali je harfa njena istinska strast.“